

Arrest

nr. 211 226 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X, X, X en X, op 3 januari 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2016 tot weigering verlenging tijdelijk verblijf, aan de verzoekende partijen op 4 december 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 januari 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. DE GROOTE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2009 dienen verzoekers, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 juli 2010 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 7 augustus 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 3 augustus 2010 worden tevens aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 23 augustus 2010 worden de beslissingen van 6 juli 2010 en van 3 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 7 augustus 2009 onontvankelijk wordt verklaard en van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ingetrokken.

Op 23 augustus 2010 wordt tevens de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 7 augustus 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 5 juli 2012 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 7 augustus 2009 ongegrond bevonden.

Bij brief van 19 november 2012 wordt aan verzoekers meegedeeld dat instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister zullen worden verstuurd naar het gemeentebestuur van de verblijfplaats, onder voorbehoud van voorlegging van een geldige arbeidskaart B.

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij verzoekers gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf van één jaar op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2014 dienen verzoekers een aanvraag in tot verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht.

Op 16 december 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf omdat eerste verzoeker geen nieuwe geldige arbeidskaart kan voorleggen.

Op 16 december 2014 worden tevens aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 februari 2015 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers gemachtigd worden tot een tijdelijk verblijf en tot afgifte van een A-kaart geldig tot de duur van de arbeidskaart, zijnde 15 januari 2016 vermeerderd met drie maanden.

Op 10 november 2015 neemt de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid de beslissing tot intrekking van de arbeidsvergunning en arbeidskaart B van eerste verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken wordt in kennis gesteld van deze beslissing. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing.

Op 9 februari 2016 neemt de gemachtigde de beslissing tot intrekking van de A-kaart/weigering verlenging tijdelijk verblijf. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

E. M., K. (...) + B. C. (...)

+ kinderen : E. M. G. M. (...), E. M. F. (...), E. M. M. (...) en E. M. D. (...)

Geboren op (...).1968 te I. (...) Nationaliteit: Marokko Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 15.04.2016 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, dient ingetrokken te worden.

Overwegende dat de genaamde E. M. K. (...) geboren te I. (...) op (...).1968, onderdaan van Marokko, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB380566) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).

Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A-kaart geldig voor de duur van de arbeidskaart + 3 maanden namelijk tot 15.04.2016 op basis van onze instructie van 24.02.2015 met de volgende voorwaarden voor verdere verlenging van de kaart:

- Een geldige arbeidskaart B*
- Een arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest; loonfiches)*
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)*
- Een geldig nationaal paspoort*

De Dienst Economische Migratie meldt ons op 13.11.2015 dat de arbeidskaart B (VGB428709) van betrokkene werd ingetrokken vanaf 10.11.2015.

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat het verblijf van de partner en de kinderen gekoppeld is aan de samenwoning met en de verblijfsmachtiging van de heer E. M. K. (...) en overwegende dat er een einde aan het verblijf gesteld wordt van de Heer E. m. K. (...), wordt het verblijf van de partner en kinderen eveneens beëindigd.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden. (...)"

Op 9 februari 2016 worden tevens aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in toepassing van de artikelen 7 en 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet (een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgegeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden).

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 worden op 3 maart 2016 aan verzoekers ter kennis gebracht, de voorafgaande beslissing van dezelfde datum, 9 februari 2016 (huidige bestreden beslissing) wordt op dat ogenblik niet mee aan verzoekers ter kennis gebracht. Dit zal pas later op 4 december 2017 gebeuren. Bij arrest nr. 194 388 van 26 oktober 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de beslissingen van 9 februari 2016 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 15 maart 2016 wordt het beroep verworpen gericht tegen de beslissing van 10 november 2015 waarbij de gemachtigde van de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid de beslissing nam tot intrekking van de arbeidsvergunning en arbeidskaart B met betrekking tot de tewerkstelling van eerste verzoeker.

Op 14 december 2016 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2017 wordt deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard en worden tevens aan verzoekers bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 194 528 van 30 oktober 2017 vernietigt de Raad de beslissing van 24 april 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd. Bij arresten met nrs. 194 529 en 194 530 van 30 oktober 2017 vernietigt de Raad de beslissingen van 24 april 2017 tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Zoals reeds gesteld wordt op 4 december 2017 de beslissing van 9 februari 2016 tot intrekking van de A-kaart/weigering verlenging tijdelijk verblijf aan verzoekers ter kennis gebracht. Uit e-mailcorrespondentie tussen de Dienst Vreemdelingenzaken en de gemeente van 29 september 2017 en 14 november 2017 blijkt dat deze beslissing indertijd niet ter kennis werd gebracht aan verzoekers, enkel de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Momenteel staat de aanvraag van verzoekers op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 december 2016 nog open.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers werpen een enig middel op dat luidt als volgt:

*“schending van de hoorplicht/het hoorrecht in samenhang met schending van het gelijkheidsbeginsel
schending van het beginsel van de fair play,
schending van het zorgvuldigheidsbeginsel,
schending van het redelijkheids-/ proportionaliteits(evenredigheids-)beginsel
schending van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met schending
van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de
bestuurshandelingen,*

*schending van artikel 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met
schending van de belangen van de minderjarige kinderen as such en zoals vooropgesteld in artikel
22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 3, 4, 6 en 12 van het Verdrag inzake de rechten van
het kind van 20 november 1989 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 17 januari 1992 (hierna
genoemd IVRK) en in samenhang met artikel 3 en 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten
van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 gepubliceerd in het Belgisch
Staasblad van 19 augustus 1955 - err. 29 juni 1961 (hierna genoemd EVRM)*

*° schending van de hoorplicht/het hoorrecht in samenhang met schending van het gelijkheidsbeginsel
De hoorplicht/het hoorrecht behoort tot de algemene beginselen van behoorlijk bestuur naar Belgisch
recht en naar Europees recht hetgeen bevestigd wordt in artikel 41 van het Handvest van de
Grondrechten van de Europese Unie gepubliceerd in het Publicatieblad van de Europese
Gemeenschappen d.d. 18 december 2000 dat luidt als volgt:*

*“Recht op behoorlijk bestuur...2. Dit recht behelst met name: - het recht van eenieder te worden
gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,...”*

*“...het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een
administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn
belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden...”. (Kruispunt Migratie, Hof van Justitie
verduidelijkt draagwijdte van hoorrecht bij terugkeerbesluit, bericht op website www.kruispuntmi.be,
23 februari 2015 en Kruispunt Migratie, DVZ moet betrokkene horen alvorens verblijfsrecht te
beëindigen, bericht op website www.kruispuntmi.be, 30 maart 2015 (stuk 7.a.)*

*“Het gelijkheidsbeginsel...De overheid moet alle burgers op wet van gelijkheid behandelen, maar enkel
in de mate dat zij ook in gelijke omstandigheden verkeren.” (BOES, M., Administratief Recht, Acco,
Leuven, 1996-97,35)*

° schending van het beginsel van de fair play

“Fair play” duidt op eerlijk spel. De overheid toont een gemis aan fair play wanneer zij in haar relatie met de burger tracht “hem door onoirbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken. Dit kan o.m. door het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres, door overdreven spoed”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,49-50)

° schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50)

° schending van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids-)beginsel

“Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55)

“Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel.”. (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999,54)

° schending van de motiveringsplicht: schending van het beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

“De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering...Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992.Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2)... In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen.”. (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49)

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen:

“3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”.

schending van artikel 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met schending van de belangen van de minderjarige kinderen as such en zoals vooropgesteld in artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 3, 4, 6 en 12 van het IVRK en in samenhang met schending van artikel 3 en 8 van het EVRM

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.”.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”.

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“§1.Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België...”

§2.Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het

verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.”

Artikel 22bis van de Grondwet:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.”

Artikel 3 van het IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn,...en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.”

Artikel 4 van het IVRK:

“De Staten die partij zijn, nemen alle passende wetgevende, bestuurlijke en andere maatregelen om de in dit Verdrag erkende rechten te verwezenlijken.”

Artikel 6 van het IVRK:

“1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.”

Artikel 12 van het IVRK:

“1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid. 2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”

Artikel 3 van het EVRM:

“Niemand mag worden onderworpen aan...onmenselijke of vernederende behandelingen.”

Artikel 8 van het EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissing komt hierop neer dat het tijdelijk verblijf van verzoekende partijen wordt ingetrokken/niet wordt verlengd om redenen van

“(..)”

Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen.

3.1. Ten eerste: schending van de hoorplicht/het hoorrecht in samenhang met schending van het gelijkheidsbeginsel

Verzoekende partijen zijn niet gehoord alvorens de bestreden beslissing is genomen. Dit is een schending van de hoorplicht/het hoorrecht.

Desbetreffend verwijzen verzoekende partijen naar het arrest Khaled Boudjlida van het Hof van Justitie van 11 december 2014 C-249/13, het arrest van de Raad van State d.d. 19 februari 2015 met nummer 230.257 en de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 en 26 september 2014 met respectievelijk nummer 128 856 en 130 247.

Onder stuk 7.a. brengen verzoekende partijen in dit kader tevens twee berichten van het Kruispunt Migratie bij over de problematiek van de hoorplicht/het hoorrecht; verzoekende partijen maken de aldaar ontwikkelde argumentatie die trouwens voortvloeit uit de hierboven vermelde arresten tot de hunne.

In casu betekent de bestreden beslissing (stuk 1.a.) dat het aan verzoekende partijen toegekende verblijfsrecht wordt ingetrokken/niet wordt verlengd en derhalve het toegekende verblijfsrecht wordt beëindigd. Verwijzend naar bovenvermelde arresten moeten in dergelijk geval verzoekende partijen worden gehoord alvorens het nemen van de bestreden beslissing.

Dit is in casu niet gebeurd zodat de hoorplicht/het hoorrecht is geschonden.

Bovendien stellen verzoekende partijen vast dat in analoge dossiers - bij wijze van voorbeeld de dossiers van de familie K. F. (...) en van de familie M. A. (...) - betrokkenen wél zijn gehoord en wel middels schrijvens van 7 september 2017 (stuk 7.b.: familie K. F. (...)) en 23 november 2017 (stuk 7.c.: familie M. A. (...))

zij het in het dossier van de familie M. A. (...) na het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met als gevolg intrekking van de aan de familie M. A. (...) betekende beslissingen.

In casu zijn verzoekende partijen niet gehoord alvorens het beëindigen van het hen toegekende verblijfsrecht dit in tegenstelling tot betrokkenen in analoge dossiers. Dit is een ongelijke behandeling van eenzelfde situatie hetgeen indruist tegen het gelijkheidsbeginsel.

De hoorplicht / het hoorrecht is derhalve geschonden dit in samenhang met het gelijkheidsbeginsel hetgeen de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

3.2. Ten tweede: schending van het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids-)beginsel

De bestreden beslissing dateert van 9 februari 2016 en is betekend op 4 december 2017.

Er ligt derhalve bijna 2 jaar tussen het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan!

Zulks is niet te wijten aan verzoekende partijen.

Op 9 februari 2016 heeft de verwerende partij t.a.v. verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten genomen betekend op 3 maart 2016. (stuk 2.a.)

Echter heeft de verwerende partij nagelaten de aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 onderliggende beslissing tot intrekking/beëindiging verblijf - zijnde de huidig bestreden beslissing - mee te betekenen. Dit is ook als dusdanig vastgesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 194 388 van 26 oktober 2017 in de zaken RvV 187 512 / VIII en RvV 187 513 / VIII. (stuk 2.c. - pagina 2)

Tussen het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 9 februari 2016 en de betekening ervan op 4 december 2017 hebben verzoekende partijen niet minder dan 5 beroepen tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 2.b.: 2 beroepen en stuk 3.d., 3.e. en 3.f.).

Alle beslissingen bestreden bij voormelde 5 beroepen zijn door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd! (stuk 2.c., 3.g., 3.h. en 3.i.)

Dit betekent dat de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 9 februari 2016 (stuk 2.a.) en d.d. 24 april 2017 (stuk 3.b. en 3.c.) vernietigd zijn en geacht worden nooit te hebben bestaan alsook is vernietigd en wordt geacht nooit te hebben bestaan de beslissing d.d. 24 april 2017 tot onontvankelijk verklaring van de door verzoekende partijen op 14 december 2016 ingediende zeer uitvoerig gemotiveerde aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 (stuk 3.a.).

M.a.w. de bevelen om het grondgebied te verlaten zijn vernietigd en de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 (stuk 5) is, gelet op de vernietiging van de desbetreffende beslissing, nog steeds hangende en hierover dient de verwerende partij nog een beslissing te nemen.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

- de bevelen om het grondgebied te verlaten d.d. 9 februari 2016 heeft vernietigd (stuk 2.c. - pagina 12 en 13) omwille van schending van artikel 8 van het EVRM overwegende dat

“Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in casu het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). In dit verband wijst de Raad er voorts dat uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als de gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen).

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij een juist evenwicht moet bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dienen zij te worden bijgetreden. In de verzoekschriften wijzen de verzoekende partijen op het bestaan van hun vier minderjarige kinderen. Zij stellen dat de minderjarige kinderen schoollopen en dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij de kans missen om hun schooljaar te beëindigen.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Een loutere vermelding dat de kinderen de verblijfsrechtelijke situatie volgen van hun vader, in casu de tweede verzoekende partij, kan niet worden aanvaard als een zorgvuldige belangenafweging waarin bijzondere aandacht wordt geschonken aan de belangen van de minderjarige kinderen.

De Raad kan in casu niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vier minderjarige kinderen van de verzoekende partijen waarvan de verwerende partij op de hoogte was. Zoals hoger reeds aangegeven heeft de Raad niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar de verwerende partij stelt dat de tweede verzoekende partij niet aantoonbaar is dat zij enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat voor het nemen van de tweede bestreden beslissing geen bewijzen werden voorgelegd van het schoollopen van de kinderen, wijst de Raad erop dat geen van deze motieven te vinden zijn in één van de bestreden beslissingen zelf. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de tweede verzoekende partij vier minderjarige kinderen heeft. Echter kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissingen geen enkele melding van de belangen van de kinderen wordt gemaakt, laat staan een zorgvuldige belangenafweging. Voor zover de verwerende partij dus een belangenafweging maakt in haar nota met opmerkingen, dient erop gewezen te worden dat een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij geen onregelmatigheid in de bestreden beslissing vermag te herstellen. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Deze schending leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.”

- de bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot onontvankelijk verklaring van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 d.d. 24 april 2017 heeft vernietigd (stuk 3.g., 3.h. en 3.i.) omwille van een schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 / schending van de materiële motiveringsplicht waarbij de Raad erop wijst dat - pagina 22 van stuk 3.g. - “De verzoekende partijen kunnen dan ook gevolgd worden dat - gelet op de elementen waarvan zij kennis hebben - er geen zorgvuldig onderzoek is gevoerd naar de achterliggende reden voor het intrekken van de arbeidskaart”. Toch betekent de verwerende partij op 4 december 2017 aan verzoekende partij de heer E. M. K. (...) de huidig bestreden beslissing daterend van 9 februari 2016 deze klakkeloos hernemende zonder rekening te houden met hetgeen zich intussen heeft voorgedaan zoals hierboven uiteengezet.

Op de keper beschouwd dient dan ook zelfs te worden gesteld dat de bestreden beslissing in se en eigenlijk afbreuk doet aan het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meer bepaald arrest nr. 194 388 van 26 oktober 2017 in de zaken RvV 187 512 / VIII en RvV 187 513 / VIII (stuk 2.c.) en arresten nr. 194 528, nr. 194 530 en nr. 194 529 d.d. 30 oktober 2017 (stuk 3.g., 3.h. en 3.i.)

Maar er is meer, zelfs indien de Raad van oordeel zou zijn dat abstractie moet worden gemaakt van en geen rekening kan/mag worden gehouden met hetgeen zich heeft voorgedaan tussen het nemen en het betekenen van de bestreden beslissing - quod impossibile -, dan nog dient te worden vastgesteld dat de overwegingen die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt om over te gaan tot vernietiging inhoudelijk evenzeer gelden voor huidig bestreden beslissing beschouwd op het moment van het nemen van de bestreden beslissing as such.

Immers wordt in de bestreden beslissing helemaal niet gerept over de hogere belangen van de minderjarige kinderen en over het gezinsleven van verzoekende partijen. Ook wordt geen enkel onderzoek gedaan naar de achterliggende reden voor het intrekken van de arbeidskaart. Nochtans zijn

dit elementen die aan de verwerende partij bekend zijn, minstens hadden bekend kunnen en moeten zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij weigert middels de bestreden beslissing de verlenging van de machtiging tot tijdelijk verblijf en beëindigt derhalve het aan verzoekende partijen toegekende verblijfsrecht dit:

- zonder verzoekende partijen te horen (zie 3.1.)

- niettegenstaande de verwerende partij op het moment van de betekening van de bestreden beslissing - bijna 2 jaar na het nemen ervan! - kennis heeft van het overwegingen en het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de desbetreffende arresten nr. 194 388 van 26 oktober 2017 in de zaken RvV 187 512 / VIII en RvV 187 513 / VIII (stuk 2.c.) en nr. 194 528, nr. 194 530 en nr. 194 529 van 30 oktober 2017 (stuk 3.g., 3.h. en 3.i.)

- niettegenstaande de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing de hierboven uiteengezette feitelijke elementen weet, alleszins zou moeten weten, (o.m.) dat verzoekende partijen geen banden meer hebben met hun land van herkomst en in België verankerd zijn, er vier minderjarige kinderen zijn die zelfs volstrekt geen banden hebben met hun land van nationaliteit en die hier schoollopen, het verlies van de arbeidskaart geenszins aan verzoekende partij maar enkel aan de toenmalige werkgever P. (...) NV te wijten is.

In deze omstandigheden is het onzorgvuldig, onredelijk en onevenredig/disproportioneel om de machtiging tot tijdelijk verblijf niet te verlengen en het aan verzoekende partijen toegekende verblijfsrecht te beëindigen.

De afweging van belangen die de verwerende partij hoort te doen, is in casu dan ook op een onzorgvuldige, onredelijke en onevenredige wijze gebeurd. De balans had hic et nunc moeten doorwegen in het belang van verzoekende partijen hetgeen niet is gebeurd.

In casu is sprake van overdreven spoed door nu snel de bestreden beslissing daterend van bijna twee jaar geleden te betekenen zonder rekening te houden met hetgeen zich intussen in deze heeft voorgedaan waardoor de verwerende partij t.a.v. verzoekende partij "tracht hem door onoirbare middelen in de verkrijging van zijn recht te bemoeilijken." Dit getuigt van een gebrek aan fair play.

Het beginsel van de fair play, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheid-/proportionaliteits(evenredigheids-)beginsel zijn derhalve geschonden hetgeen de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

3.3. Ten derde: schending van de motiveringsplicht

In de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over de belangen van de vier minderjarige kinderen die in België school lopen en geen enkele band hebben met hun land van nationaliteit, over de omstandigheden van de intrekking van de arbeidskaart niet te wijten aan verzoekende partij de heer E. M. K. (...), over het gezinsleven in België van verzoekende partijen, over het niet hebben van banden met het land van herkomst in hoofde van verzoekende partijen de heer E. M. K. (...) en mevrouw B. C. (...) na tientallen jaren verblijf in Europa en meerdere jaren wettig verblijf in België hier verankerd zijnde en een duurzame bijdrage te hebben geleverd in de vorm van tewerkstelling. Uiteraard komt dit voort uit het gegeven dat verzoekende partijen niet zijn gehoord doch anderzijds zijn dit gegevens die de verwerende partij weet, alleszins moet weten maar toch blijkbaar geen rekening mee houdt.

De overwegingen in de bestreden beslissing "De Dienst Economische Migratie meldt ons op 13.11.2015 dat de arbeidskaart B (VGB428709) van betrokkene werd ingetrokken vanaf 10.11.2015.

Door het ontbreken van een geldige arbeidskaart kan betrokkene geen activiteit uitoefenen die hem in staat stelt te "beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen". Overwegende dat het verblijf van de partner en de kinderen gekoppeld is aan de samenwoning met en de verblijfsmachtiging van de heer E. M. K. (...) en overwegende dat er een einde aan het verblijf gesteld wordt van de Heer E. M. K. (...), wordt het verblijf van de partner en kinderen eveneens beëindigd." zijn in dit opzicht uiteraard volstrekt niet afdoende en zijn enkel vage niet geconcretiseerde standaardoverwegingen die de toets van afdoende motivering en zorgvuldige belangenafweging niet doorstaan.

Opgemerkt weze dat de overweging inzake de bestaansmiddelen geen vereiste is vooropgesteld door artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Uiteraard hebben verzoekende partijen hiervoor begrip - zij doen ook geen beroep op het OCMW - doch door de houding van de verwerende partij komen verzoekende partijen in een vicieuze cirkel terecht.

Door het niet horen (3.1.) en het handelen in strijd met de fair play, de onzorgvuldigheid en de redelijkheid (3.2.) kan de verwerende partij in deze niet correct oordelen hetgeen tot gevolg heeft dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is/kan zijn.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden hetgeen de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

3.4. Ten vierde: schending van artikel 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met schending van de belangen van de minderjarige kinderen as such en zoals

vooropgesteld in artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 3, 4, 6 en 12 van het IVRK en in samenhang met schending van artikel 3 en 8 van het EVRM

In deze zijn vier minderjarige kinderen betrokken, gegeven bekend aan de verwerende partij.

Primo dient te worden vastgesteld dat de minderjarige kinderen niet zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing te nemen hetgeen in toepassing van artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 12 van het IVRK wel had moeten gebeuren zeker voor wat betreft de twee oudste kinderen E. M. F. M. (...) en F. (...).

Voorts verwijzen verzoekende partijen naar de overwegingen van de Raad in het arrest nr. 194 388 van 26 oktober 2017 in de zaken RvV 187 512 / VIII en RvV 187 513 / VIII (stuk 2.c. - pagina 12 en 13):

“Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, zoals in casu het geval is, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). In dit verband wijst de Raad er voorts dat uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.).

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Bijgevolg dient er bijzondere aandacht te worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen bij uitwijzing worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als de gastland, de duur van hun verblijf in het gastland en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (aanpassingsvermogen).

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij een juist evenwicht moet bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk, dienen zij te worden bijgetreden. In de verzoekschriften wijzen de verzoekende partijen op het bestaan van hun vier minderjarige kinderen. Zij stellen dat de minderjarige kinderen schoollopen en dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat zij de kans missen om hun schooljaar te beëindigen.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt niet dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind. Een loutere vermelding dat de kinderen de verblijfsrechtelijke situatie volgen van hun vader, in casu de tweede verzoekende partij, kan niet worden aanvaard als een zorgvuldige belangenafweging waarin bijzondere aandacht wordt geschonken aan de belangen van de minderjarige kinderen.

De Raad kan in casu niet vaststellen dat de verwerende partij is overgegaan tot een zorgvuldige beoordeling en belangenafweging, zoals zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, gelet op de vier minderjarige kinderen van de verzoekende partijen waarvan de verwerende partij op de hoogte was. Zoals hoger reeds aangegeven heeft de Raad niet de bevoegdheid om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar de verwerende partij stelt dat de tweede verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat voor het nemen van de tweede bestreden beslissing geen bewijzen werden voorgelegd van het schoollopen van de kinderen, wijst de Raad erop dat geen van deze motieven te vinden zijn in één van de bestreden beslissingen zelf. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de tweede verzoekende partij vier minderjarige kinderen heeft. Echter kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissingen geen enkele melding van de belangen van de kinderen wordt gemaakt, laat staan een zorgvuldige belangenafweging.

Voor zover de verwerende partij dus een belangenafweging maakt in haar nota met opmerkingen, dient erop gewezen te worden dat een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende

partij geen onregelmatigheid in de bestreden beslissing vermag te herstellen. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is geschonden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt. Deze schending leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen."

Voormelde overwegingen gelden mutatis mutandis voor huidig bestreden beslissing en verzoekende partijen maken deze dan ook tot de hune om te stellen dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt en artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 3, 4, 6 en 12 van het IVRK schendt en indruist as such tegen de belangen van de minderjarige kinderen en dit dus ongeacht de al dan niet directe werking van artikel 22bis van de Grondwet en de voormelde artikelen van het IVRK waarvan verzoekende partijen menen dat hieraan toch - zoals in Nederland het geval is (stuk 8) - directe werking toekomt.

De bestreden beslissing maakt geen enkele afweging inzake de belangen van het aan de verwerende partij bekende gegeven van het betrokken zijn van vier minderjarige kinderen in België geboren en getogen en school lopend in het Nederlands in het Belgische/Vlaamse schoolsysteem en geen enkele band hebbend met het land waarvan zij enkel op papier de nationaliteit hebben.

Toegevoegd weze dat ook verzoekende partijen de heer E. M. K. (...) en mevrouw B. C. (...) geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst Marokko gelet op hun tientallen jaren verblijf in Europa en meerdere jaren wettig verblijf in België.

Het beëindigen van het verblijfsrecht betekent een radicale breuk met de vertrouwde omgeving hetgeen ontegensprekelijk dramatische gevolgen heeft zeker voor de vier minderjarige kinderen.

Ervan uitgaande dat verzoekende partijen de heer E. M. K. (...) en mevrouw B. C. (...) respectievelijk sedert 1989 op 21-jarige leeftijd en 1999 op 20-jarige leeftijd in Europa wonen en derhalve hun ganse volwassen leven niet in Marokko hebben doorgebracht, is het zo, minstens zeer reëel dat verzoekende partijen in Marokko nergens terecht kunnen zodat de basisbehoeften/de veiligheid van verzoekende partijen wel degelijk in het gedrang zijn bij beëindiging van hun verblijfsrecht in België met als gevolg een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit al het hierboven uiteengezette blijkt dat de verwerende partij op onrechtmatige onwettige wijze geweigerd heeft om de machtiging tot tijdelijk verblijf te verlengen en onrechtmatig het verblijfsrecht heeft beëindigd. De verwerende partij had dan ook het verblijfsrecht in toepassing van artikel 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 moeten verlengen en het verblijfsrecht niet beëindigen hetgeen de verwerende partij middels de bestreden beslissing toch doet.

Artikel 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met de belangen van de minderjarige kinderen as such en zoals vooropgesteld in artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 3, 4, 6 en 12 van het IVRK en in samenhang met artikel 3 en 8 van het EVRM zijn dan ook geschonden hetgeen de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich meebrengt.

3.5. Ondergeschied

De bestreden beslissing heeft als opschrift "Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten).

Echter is geen bevel om het grondgebied te verlaten mee betekend op 4 december 2017 aan verzoekende partijen.

De bevelen van 9 februari 2016 - zelfde dag als de huidig bestreden beslissing - zijn t.a.v. verzoekende partijen betekend op 3 maart 2016 (stuk 2.a.) en intussen vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 194 388 van 26 oktober 2017 in de zaken RvV 187 512 / VIII en RvV 187 513 / VIII (stuk 2.c.).

Verzoekende partijen gaan er dan ook vanuit dat op heden geen sprake meer is van een bevel om het grondgebied te verlaten dat t.a.v. hen nog uitvoering zou kunnen hebben dit niettegenstaande het voormelde opschrift van de bestreden beslissing.

Voor zo ver de Raad van oordeel zou zijn dat de huidig bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten - binnen welke termijn zou dit dan zijn? - impliceert gelet op het opschrift - quod impossibile -, stellen verzoekende partijen t.a.v. het in deze hypothese bevel om het grondgebied te verlaten dezelfde argumentatie als deze hierboven uiteengezet in de punten 3.1. tot en met 3.4..

Bovendien werpen verzoekende partijen in deze hypothese desbetreffend de schending op van - artikel 13 §3 2° en laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

"§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:...

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden...

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en

de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.”

- artikel 13 §4 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

“Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van het herkomst”.

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”.

De bestreden beslissing rept met geen woord over de belangen van de betrokken minderjarige kinderen terwijl de verwerende partij uiteraard goed weet dat er minderjarige kinderen betrokken zijn. Ook rept de bestreden beslissing met geen woord over “de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong” terwijl de verwerende partij uiteraard goed weet dat verzoekende partijen tientallen jaren in Europa zijn en meerdere jaren wettig in België dit met schoolgaande minderjarige kinderen én een duurzame bijdrage hebben geleverd aan de Belgische samenleving middels tewerkstelling. Uit de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid of de verwerende partij rekening heeft gehouden met de “het hoger belang van het kind” zoals nochtans vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en met “de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong” zoals voorgeschreven door artikel 13§3 §3 2° en laatste lid en artikel 13§4 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. Door het feit dat hierover met geen woord wordt gerept, schendt een in deze hypothese bevel om het grondgebied te verlaten eveneens de motiveringsplicht zowel in de zin van het beginsel van behoorlijk bestuur als in de zin van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schendt een in deze hypothese bevel om het grondgebied te verlaten het hiervoor vermelde zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Het eerste en enig middel is integraal gegrond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- de hoorplicht ;
- het hoorrecht in samenhang met het gelijkheidsbeginsel ;
- het beginsel van fair play ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- het redelijkheidsbeginsel ;
- het proportionaliteitsbeginsel ;
- artikel 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 22bis van de Grondwet ;
- de artikelen 3, 4, 6 en 12 IVRK ;
- de artikelen 3 en 8 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij verwijst in dit kader naar het arrest BOUDJLIDA van het Hof van Justitie en naar rechtspraak van de Raad van State én de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Minstens meent de verzoekende partij dat er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel, doordat in gelijkaardige dossiers wél een voorafgaandelijk verhoor werd voorzien.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name

arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65)." (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Uit het voorgaande blijkt dat het in het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel vereist is dat de verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij eerder werd gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in het kader waarvan zij uitdrukkelijk op de hoogte werd gesteld van het feit dat volgende voorwaarden werden gesteld aan de verlenging van het verblijfsrecht:

"Een geldige arbeidskaart B

Een arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)

Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)

Een geldig nationaal paspoort"

Verweerder benadrukt dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij uitdrukkelijk én op duidelijke wijze was geïnformeerd nopens de voorwaarden dewelke zouden worden gesteld aan de eventuele verlenging van haar verblijfsrecht.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de verzoekende partij, op het ogenblik dat zij wist of behoorde te weten dat de geldigheid van haar A-kaart zou verstrijken, over de redelijke mogelijkheid beschikte om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op nuttige wijze alle relevante elementen voor te leggen, ten einde de gebeurlijke verlenging van het verblijfsrecht te onderzoeken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel dat de verzoekende partij heeft nagelaten om stukken voor te brengen waaruit kon blijken dat zij nog steeds aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden beantwoordde.

Terwijl anderzijds door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat de arbeidskaart B reeds op 13.11.2015 was ingetrokken, om de reden dat de verzoekende partij al te vaak werkloos was. Volledigheidshalve merkt verweerder op dat deze beslissing tot intrekking van de arbeidskaart B werd genomen door de Dienst Economische Migratie, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hiermee geen enkele uistaans heeft.

Gelet op de vaststelling dat de arbeidskaart B werd ingetrokken en bij gebrek aan informatie vanwege de verzoekende partij, waaruit kon blijken dat tegen voormelde beslissing beroep zou zijn ingesteld, dan wel dat een nieuwe arbeidskaart B was verkregen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat niet meer voldaan was aan de aan het verblijf van de verzoekende partij gestelde voorwaarden.

Verweerder benadrukt dat het de verzoekende partij vrij stond om via de geijkte wegen aan te tonen dat zij wel degelijk nog beantwoordde aan de voorwaarden tot verblijf, inzonderheid gelet op het feit dat zij uitdrukkelijk was geïnformeerd nopens de voorwaarden waaraan zij zou moeten voldoen om in aanmerking te komen voor een verlenging van verblijf. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekende partij nagelaten heeft gebruik te maken van deze mogelijkheid.

Verzoekende partij heeft derhalve wel degelijk de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de

administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden, gelet op het feit dat de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs aanbrengt dat zij wel degelijk nog beantwoordde aan de aan de verlenging van verblijf gestelde voorwaarden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De voorgehouden schending van het gelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen, nu de verzoekende partij in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging gelijke situaties op verschillende wijze zou behandelen.

Terwijl hoe dan ook moet worden benadrukt dat de door de verzoekende partij aangehaalde situatie dateren van na de inwerkingtreding van het nieuwe artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat in werking is getreden op 29.04.2017 en waarbij aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitdrukkelijk de verplichting is opgelegd om betrokkenen schriftelijk op de hoogte te brengen van het feit dat overwogen wordt om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden in te trekken én waarbij de mogelijkheid moet worden geboden relevante elementen aan te voeren.

Onderhavige bestreden beslissing werd echter reeds genomen op 09.02.2016, zijnde ruim voorafgaand aan de inwerkingtreding van het gewijzigde artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zodat er allerminst sprake is van een willekeurig verschil in behandeling tussen gelijke categorieën van personen.

De door de verzoekende partij voorgehouden schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, nu het uiteraard niet dienstig is om te verwijzen naar "analoge dossiers" waarop niet dezelfde wetgeving van toepassing is.

In een tweede onderdeel van het enig middel levert de verzoekende partij kritiek op het feit dat bijna twee jaar is verstreken sedert het nemen van de bestreden beslissing tot op het ogenblik van de betekening ervan. Tevens wijst de verzoekende partij op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging inmiddels opnieuw uitspraak dient te doen over een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder merkt vooreerst op dat eventuele beschouwingen nopens het verstrijken van de redelijke termijn hoe dan ook geen afbreuk kunnen doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Het loutere feit dat ingevolge een administratieve vergissing nagenoeg twee jaar verstreek tussen het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan, volstaat aldus niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te besluiten.

Verweerder verduidelijkt dat het gegeven dat niet binnen een redelijke termijn tot betekening zou zijn overgegaan, niets afdoet aan de vaststelling dat de verzoekende partij manifest niet meer beantwoordde aan de aan de verlenging van het verblijf gestelde voorwaarden, zodat terecht werd besloten tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat inmiddels een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangende is, blijkt hieruit slechts dat de verzoekende partij zich kennelijk bewust is geweest van het feit dat niet aan de voorwaarden voor verlenging van het tijdelijk verblijf was voldaan, zodat de verzoekende partij ervoor heeft geopteerd een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Er kan evenwel niet dienstig worden ingezien op welke wijze het indienen van een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er aan in de weg zou staan dat de beslissing tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf nog aan de verzoekende partij werd betekend.

De beschouwingen van de verzoekende partij missen grondslag.

De verzoekende partij wijst voorts nog op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij verschillende beslissingen werden vernietigd, zulks onder meer om de reden dat geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Dienaangaande laat verweerder evenwel gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitsluitend van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden

beslissing, in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zou hebben moeten motiveren nopens het hoger belang van de minderjarige kinderen.

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het vernietigingsarrest nr. 194.528 dd. 26.10.2017 voor recht zou hebben vastgesteld dat geen afdoende onderzoek zou zijn gevoerd naar de achterliggende reden van de intrekking van de arbeidskaart B.

Integendeel blijkt uit de overwegingen van het betreffende arrest (p. 22) dat de rechter in vreemdelingenzaken de verzoekende partij enkel is bijgetreden in de vaststelling dat zij nog geen kans had gekregen om kennis te nemen van de specifieke motieven van de in casu bestreden beslissing en aldus nog geen kans hadden gekregen om deze beslissing in rechte aan te vechten.

Nergens uit het door de verzoekende partij aangehaalde arrest nr. 194.528 dd. 26.10.2017 blijkt -wars van hetgeen de verzoekende partij voorhoudt- dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben geoordeeld dat niet tot de weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf kon worden besloten op grond van de vaststelling dat de arbeidskaart B werd ingetrokken. De enige bemerking dewelke de rechter in vreemdelingenzaken hieromtrent maakte was dat de verzoekende partij kennis moest kunnen nemen van de motieven van deze betreffende beslissing.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat de verzoekende partij ingevolge de betekening van de bestreden beslissing kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de bestreden beslissing. De inhoud van de tussengekomen vernietigingsarresten staat er allerminst aan in de weg dat de bestreden beslissing alsnog aan de verzoekende partij werd betekend.

Volledigheidshalve merkt verweerder op dat uit de synthesesnota, dewelke werd opgesteld met het oog op het nemen van de bestreden beslissing, heel duidelijk blijkt om welke redenen werd besloten tot de intrekking van de arbeidskaart B.

Verweerder herhaalt in dit kader dat zij geen uitstaans heeft met de beslissing om de arbeidskaart al dan niet in te trekken, zodat in de bestreden beslissing geheel terecht slechts kon worden vastgesteld dat de arbeidskaart B sedert 10.11.2015 was ingetrokken, zodat niet meer voldaan was aan de aan het verblijf gestelde voorwaarden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)

In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing.

“Aangezien verzoekster niet aantoont dat het bestuur oneerlijke middelen gebruikte, zoals het achterhouden van gegevens, verdragingsmanoeuvres of overdreven spoed en verzoekster wel degelijk de kans had om haar verblijfssituatie te verduidelijken [...], kan evenmin een schending van het fair play-beginsel vastgesteld worden.” (R.v.V. nr. 68 684 van 18 oktober 2011)

“Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid.” (RvS nr. 177.513 dd. 03.12.2007)

“In de mate waarin de verzoekende partij, [...] het “fair play”-beginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragungstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat er hiervan sprake is in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 136.735 dd. 21.01.2015)

Het fair play-beginsel houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat het bestuur zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragungstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de fair play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekster toont geenszins aan dat in casu het geval is. (R.v.V. nr. 164 739 van 25.03.2016)

In een derde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de motiveringsplicht, doordat in de bestreden beslissing met geen woord wordt gerept over het belang van de minderjarige kinderen, dan wel het feit dat de intrekking van de arbeidskaart niet aan de verzoekende partij te wijten was.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in het derde onderdeel van haar enig middel in essentie de kritiek uit haar eerste twee onderdelen herhaalt, zodat verweerder verwijst naar de repliek die in dit kader werd ontwikkeld en dewelke alhier als integraal hernomen dient te worden beschouwd.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat zij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, herhaalt verweerder volledigheidshalve dat de verzoekende partij van bij aanvang op de hoogte was van het feit dat een geldige arbeidskaart B een voorwaarde was voor de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Niettemin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de minste moeite heeft genomen om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging te contacteren, ten einde gegevens aan te brengen, dewelke haar situatie hadden kunnen duiden. De verzoekende partij had hiertoe nochtans ruimschoots de mogelijkheid, gelet op het feit dat de bestreden beslissing slechts drie maanden na de intrekking van de arbeidskaart B werd genomen.

De kritiek van de verzoekende partij kan derhalve niet worden aangenomen.

In een vierde onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de belangen van de minderjarige kinderen, zoals vooropgesteld in artikel 22bis van de Grondwet en de artikelen 3, 4, 6 en 12 IVRK én de artikelen 3 en 8 EVRM.

De verzoekende partij meent dat haar minderjarige kinderen hadden moeten worden gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en zij verwijst in dit kader naar het arrest nr. 194.388 dd. 26.10.2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder merkt evenwel op dat de beschouwingen van het door de verzoekende partij aangehaalde vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitsluitend betrekking hebben op de miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging.

Terwijl hoger reeds werd aangehaald dat voormeld artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitsluitend betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen. Inderdaad blijkt uit de bewoordingen van voormelde bepaling dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening dient te houden met het hoger belang van het kind.

Gelet op het feit dat de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, kunnen de overwegingen uit het arrest nr. 194.388 dd. 26.10.2017 niet mutatis mutandis op onderhavige zaak worden toegepast.

Zie ook:

“Verzoekers houden vervolgens voor dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen heeft nagelaten de bepalingen van de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet te respecteren. Voormelde wetsartikelen leggen verweerder een aantal verplichtingen op bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissingen zijn evenwel geen verwijderingsmaatregelen, doch inreisverboden, zodat verzoekers in voorliggende zaak niet nuttig kunnen verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, waarin bovendien geen bijkomende formele motiveringsverplichting kan worden gelezen.” (R.v.V. nr. 137 877 van 3 februari 2015)

“Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt duidelijk dat dit artikel enkel van toepassing bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling speelt dus niet bij het nemen van een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, wat hier het geval is. Verzoekers betoog dat steunt op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, mist juridische grondslag.” (R.v.V. nr. 135 117 van 16 december 2014)

Er kan niet dienstig anders worden voorgehouden.

De verzoekende partij verwijst nog naar een schending van artikel 8 EVRM.

Verweerder wijst erop dat artikel 8 van het EVRM het volgende bepaalt:

“(…)”

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Inzake het legaliteitscriterium kan geen discussie bestaan: artikel 13 van de Vreemdelingenwet vormt de rechtsgrond om een einde te stellen aan het verblijf wanneer de vreemdeling niet meer beantwoordt aan de aan het tijdelijk verblijf gestelde voorwaarden.

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving

van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.

Verzoekende partij is echter van mening dat de bestreden maatregel niet in proportie staat tot het gezinsleven van haarzelf en haar kinderen. Er kan gesteld worden dat een maatregel noodzakelijk is indien deze pertinent en indien deze proportioneel is. De bestreden beslissing is aldus enkel dan onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat.

Uit wat reeds besproken is blijkt dat de verzoekende partij destijds in het bezit werd gesteld van een A-kaart, waarbij uitdrukkelijk werd gemeld dat de verlenging van het tijdelijk verblijf afhankelijk zou zijn van (onder meer) de voorlegging van een geldige arbeidskaart B. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing diende vast te stellen dat de arbeidskaart B reeds drie maanden was ingetrokken.

Inzonderheid gelet op het feit dat de verzoekende partij vervolgens naliet om de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging hiervan op de hoogte te stellen, is het allerminst kennelijk onredelijk noch disproportioneel om te besluiten dat geen verlenging van het tijdelijk verblijfsrecht kon worden toegestaan.

Aangaande de schending van het gezinsleven, moet er bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

Verzoekende partij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De loutere bewering van de verzoekende partij, als zou zij geen enkele band meer hebben met het land van herkomst, volstaat allerminst om aannemelijk te maken dat het inderdaad onmogelijk zou zijn om elders het gezinsleven uit te bouwen dan in België. Verweerder verwijst in dit kader op het feit dat de verzoekende partij pas in 2009 een eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging in België indiende, met name toen zij reeds 40 jaar oud was.

Er kan aldus slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij het ruime merendeel van haar leven niet in België heeft gewoond, zodat ook niet zonder meer kan worden aangenomen dat in het land van herkomst geen banden meer zouden zijn onderhouden.

Volledigheidshalve herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat, nu de bevelen om het grondgebied te verlaten afzonderlijk werden betekend aan de verzoekende partij én bovendien inmiddels werden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om de reden dat de in casu bestreden beslissing nog niet aan de verzoekende partij was betekend.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de intrekking van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Verzoekers werpen in een eerste onderdeel van het enig middel op dat zij niet werden gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekers voeren dan ook een schending van de hoorplicht aan.

Verzoekers verwijzen naar het arrest Khaled Boudjlida van het Hof van Justitie van 11 december 2014, C-249/13, het arrest nr. 230.257 van 19 februari 2015 van de Raad van State en de arresten met nummers 128 856 en 130 247 van respectievelijk 5 en 26 september 2014 van de Raad. Tevens verwijzen verzoekers naar twee berichten van het Kruispunt Migratie over de problematiek van de hoorplicht (zie stukkenbundel verzoekers, stuk 7.a)

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-

277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust echter enkel op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C- 383/13, § 35).

De thans bestreden beslissing valt evenwel niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht. Er kan dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging.

In die zin is de voornoemde verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, van de Raad van State en de Raad niet relevant omdat deze arresten zaken behandelen die wel binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen. Om dezelfde reden is de verwijzing naar de berichten van Kruispunt Migratie in deze zaak niet relevant.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

De bestreden beslissing houdt een intrekking van de A-kaart/weigering verlenging tijdelijk verblijf in omdat de arbeidskaart B van eerste verzoeker werd ingetrokken vanaf 10 november 2015. De bestreden beslissing brengt voor verzoekers onmiskenbaar een ernstig nadeel mee.

Nu de bestreden beslissing in essentie stoelt op de intrekking van de arbeidskaart B van eerste verzoeker, blijkt evenwel niet dat de bestreden beslissing is gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers, zodat een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet blijkt. In die zin laten verzoekers in het tweede onderdeel van het enig middel zelf gelden dat *“het verlies van de arbeidskaart geenszins aan verzoekende partij maar enkel aan de toenmalige werkgever P. (...) NV te wijten is.”*

Bovendien richt de gemachtigde op 24 februari 2015 een schrijven aan de burgemeester van Houthalen-Helchteren waarin wordt uiteengezet dat (eerste) verzoeker(s) ingevolge artikel 33 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) tussen de 45ste en de 30ste dag vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning zich dient te melden voor een verdere verlenging. In hetzelfde schrijven wordt de burgemeester van Houthalen-Helchteren verzocht om verzoekers in te schrijven in het vreemdelingenregister en hen een A-kaart af te leveren *“geldig tot de duur van de arbeidskaart nl tot 15.01.2016 + 3 maanden”*. Voorts worden de voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf uiteengezet met name het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling, een recent attest waaruit blijkt dat verzoekers op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat en een geldig nationaal paspoort.

Op 10 november 2015 wordt de arbeidskaart B van eerste verzoeker ingetrokken. Gelet op het gegeven dat verzoekers zich ingevolge artikel 33 van het vreemdelingenbesluit tussen de 45ste en de 30ste dag vóór de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dienden te melden voor een verdere verlenging (dit werd hen meegedeeld bij brief van 24 februari 2015) en gelet op het gegeven dat hun A-kaart geldig was voor de duur van hun arbeidskaart vermeerderd met drie maanden en de arbeidskaart van eerste verzoeker op 10 november 2015 werd ingetrokken, dient te worden aangenomen dat van verzoekers redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij een aanvraag tot verlenging van hun tijdelijk verblijf zouden indienen voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing of zich minstens zouden “melden” voor een verdere verlenging.

Verzoekers werpen op dat in analoge dossiers de betrokkenen wel werden gehoord. Zij verwijzen hierbij naar de stukken onder de punten 7.b en 7.c van hun stukkenbundel. Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing een schending van de hoorplicht *juncto* het gelijkheidsbeginsel uitmaakt.

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een ongelijke behandeling van vergelijkbare gevallen of een gelijke behandeling van niet-vergelijkbare gevallen verboden is, tenzij daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat (RvS 5 april 2013, nr. 223.111).

Uit de door verzoekers bijgebrachte brieven van het bestuur gericht aan andere vreemdelingen blijkt dat het bestuur hen verzocht om elementen in het kader van de artikelen 74/13 en 74/20 van de vreemdelingenwet bij te brengen. De thans bestreden beslissing houdt geen bevel om het grondgebied te verlaten in, zie ook *infra*, zodat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in deze zaak niet van toepassing is. Evenmin blijkt dat verzoekers "*valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten (...) (hebben) gebruikt, of fraude (...) (hebben) gepleegd of andere onwettige middelen (...) (hebben) gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf*", zodat ook artikel 74/20 van de vreemdelingenwet in deze zaak niet van toepassing is.

Een schending van de hoorplicht en van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Artikel 13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(...)

§ 2 Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

§ 2bis (...)

§ 3 De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)

§ 4 (...)
§ 5 (...)
§ 6 (...)"

De verwerende partij bepaalt op discretionaire wijze de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en te behouden, dit op grond van de artikelen 9, 9bis en 13, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

Verzoekers werpen in het tweede onderdeel van het enig middel op dat er een termijn van twee jaar ligt tussen het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan. Verzoekers voeren aan dat deze termijn niet aan hen kan worden verweten omdat op dezelfde dag als de thans bestreden beslissingen ten aanzien van hen tevens bevelen werden genomen om het grondgebied te verlaten, die wel aan hen betekend werden. Verzoekers werpen op dat de bevelen om het grondgebied te verlaten van 9 februari 2016 en deze van 24 april 2017 werden vernietigd door de Raad, evenals de beslissing van 14 december 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werpen op dat de thans bestreden beslissing geen rekening houdt met hetgeen intussen is gebeurd. Verzoekers voeren aan dat de thans bestreden beslissing het gezag van gewijsde van de arresten van de Raad met nummers 194 388, 194 528 en 194 529 van respectievelijk 26 oktober 2017 en van 30 oktober 2017 miskent.

Vooreerst wordt opgemerkt dat de verantwoordelijkheid voor het verstrijken van een termijn van bijna twee jaar tussen het nemen van de bestreden beslissing en de betekening ervan, niet aan verzoekers wordt toegerekend. In de nota wordt deze termijn geweten aan "een administratieve vergissing". Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit inderdaad het geval is. De thans bestreden beslissing miskent het gezag van gewijsde niet van de arresten van de Raad met nummers 194 388, 194 528 en 194 529 van respectievelijk 26 oktober 2017 en van 30 oktober 2017 omdat de bestreden beslissing dateert van voor deze arresten. Bovendien houdt de thans bestreden beslissing een intrekking van de A-kaart/weigering verlenging tijdelijk verblijf in, terwijl de arresten waarnaar wordt verwezen handelen over bevelen om het grondgebied te verlaten en een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Voorts wordt erop gewezen dat de verwerende partij er nog steeds toe gehouden is om een beslissing te nemen inzake de opnieuw openstaande aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2016 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij het gezag van gewijsde van het arrest nr. 194 528 van 30 oktober 2017 moet worden gerespecteerd.

Verzoekers werpen in het tweede onderdeel van het enig middel op dat in ondergeschikte orde de overwegingen van de Raad in voornoemde arresten ook gelden voor de thans bestreden beslissing. Verzoekers stellen in het tweede en derde onderdeel van het enig middel vast dat met geen woord wordt gerept over de hogere belangen van de minderjarige kinderen en over hun gezinsleven. Tevens werpen verzoekers op dat geen enkel onderzoek werd gedaan naar de achterliggende reden voor het intrekken van de arbeidskaart. Verzoekers stippen aan dat dit elementen zijn die de verwerende partij bekend zijn, minstens bekend hadden moeten zijn op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers werpen op dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gegeven dat zij geen banden meer hebben met hun land van herkomst en in België verankerd zijn, er vier minderjarige kinderen zijn die volstrekt geen banden hebben met hun land van nationaliteit en die hier schoollopen, het verlies van de arbeidskaart geenszins aan verzoekers maar enkel aan de toenmalige werkgever P. NV te wijten is. Verzoekers werpen op dat het onzorgvuldig, onredelijk, onevenredig en disproportioneel is om de machtiging tot tijdelijk verblijf niet te verlengen en hun verblijfsrecht te beëindigen. Verzoekers achten de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende, vaag en niet geconcretiseerde standaardoverwegingen die de toets van een afdoende motivering en de zorgvuldige belangenafweging niet kunnen doorstaan.

Verzoekers gaan er evenwel aan voorbij dat de thans bestreden beslissing geen bevelen om het grondgebied te verlaten inhoudt, zie *infra*. Voorts wordt erop gewezen dat een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 (9bis) van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. Op 24 februari 2015 richtte de gemachtigde een schrijven aan de burgemeester van Houthalen-Helchteren waarin wordt uiteengezet dat de voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf de volgende zijn: het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling, een recent attest waaruit blijkt dat verzoekers op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat en een geldig nationaal paspoort. Verzoekers betwisten niet "dat de arbeidskaart B (VGB428709) van betrokkene werd ingetrokken vanaf 10.11.2015."

Bovendien blijkt uit het schrijven van de gemachtigde van 24 februari 2015 aan de burgemeester van Houthalen-Helchteren dat (eerste) verzoeker(s) zich ingevolge artikel 33 van het vreemdelingenbesluit tussen de 45ste en de 30ste dag vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient te melden voor een verdere verlenging. In hetzelfde schrijven wordt de burgemeester van Houthalen-Helchteren verzocht om verzoekers in te schrijven in het vreemdelingenregister en hen een A-kaart af te leveren “*geldig tot de duur van de arbeidskaart nl tot 15.01.2016 + 3 maanden*”. Voorts worden de voorwaarden voor een verdere verlenging van het verblijf uiteengezet met name het voorleggen van een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling, een recent attest waaruit blijkt dat verzoekers op geen enkel ogenblik ten laste zijn van de Belgische Staat en een geldig nationaal paspoort.

Op 10 november 2015 wordt de arbeidskaart B van eerste verzoeker ingetrokken. Gelet op het gegeven dat verzoekers zich ingevolge artikel 33 van het vreemdelingenbesluit tussen de 45ste en de 30ste dag vóór de vervaldatum van hun verblijfsvergunning dienden te melden voor een verdere verlenging en gelet op het gegeven dat hun A-kaart geldig was voor de duur van hun arbeidskaart vermeerderd met drie maanden en de arbeidskaart van eerste verzoeker op 10 november 2015 werd ingetrokken, dient te worden aangenomen dat van verzoekers redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij een aanvraag tot verlenging van hun tijdelijk verblijf zouden indienen voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing.

Verzoekers verwijten de verwerende partij ook geen onderzoek te hebben gedaan naar de achterliggende reden voor het intrekken van de arbeidskaart. In dit verband wordt opgemerkt dat eerste verzoeker een verblijfsrecht kreeg onder voorwaarde dat hij een arbeidskaart B voorlegde. Toen bleek dat deze arbeidskaart werd ingetrokken, trok de verwerende partij op haar beurt het verblijfsrecht in/weigerde zij de verlenging van het tijdelijk verblijf. De verwerende partij is niet bevoegd om zich uit te spreken over de geldigheid van de intrekking van de arbeidskaart. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Vlaamse minister bevoegd voor de werkgelegenheid. Verzoekers zijn hiervan op de hoogte aangezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker een beroep heeft ingediend bij de bevoegde instantie tegen de beslissing tot intrekking van zijn arbeidskaart. Dit beroep werd inmiddels verworpen. Verzoekers kunnen dus niet worden gevolgd waar zij menen dat er in het kader van huidige bestreden beslissing een onderzoek moest worden gedaan naar de redenen voor het intrekken van de arbeidskaart.

Verzoekers laten in een derde onderdeel van het enig middel nog gelden dat de overweging inzake de bestaansmiddelen geen vereiste is die wordt vooropgesteld door de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet en zij door de houding van de verwerende partij “*in een vicieuze cirkel*” terecht komen.

De artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet stellen inderdaad geen bestaansmiddelenvereiste voorop, maar deze vereiste werd door het bestuur aan verzoekers vooropgesteld door middel van een schrijven van 24 februari 2015 aan de burgemeester van Houthalen-Helchteren. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft een ruime discretionaire bevoegdheid wat betreft het toekennen van een tijdelijk verblijf in het kader van artikel 9 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vermeld dat eerste verzoeker, nu hij niet beschikt over een geldige arbeidskaart, geen activiteit uitoefent die hem in staat stelt te beschikken over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen. Er wordt vastgesteld dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 9 (*9bis*) en 13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.3. Verzoekers werpen een schending van het beginsel van “fair play” op omdat er sprake is van overdreven spoed door nu snel een bestreden beslissing van bijna twee jaar geleden te betekenen zonder rekening te houden met hetgeen zich in tussentijd heeft voorgedaan.

Het beginsel van “fair play” als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de “fair

play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat er hiervan sprake is in hoofde van de verwerende partij. Het gegeven dat de thans bestreden beslissing pas na bijna twee jaar werd betekend, rust op een vergetelheid van de verwerende partij, niet op moedwilligheid. In de nota spreekt de verwerende partij van een materiële vergissing. Het gegeven dat de verwerende partij de bestreden beslissing pas na bijna twee jaar heeft betekend zonder rekening te houden met hetgeen intussen is gebeurd, getuigt niet zoals verzoekers voorhouden van overdreven spoed. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat de verwerende partij tracht verzoekers door oneerbare middelen in de verkrijging van hun rechten te bemoeilijken. Verzoekers betwisten niet dat de arbeidskaart B van eerste verzoeker werd ingetrokken en het voorleggen van een arbeidskaart B een voorwaarde was ten einde hun machtiging tot verblijf verlengd te zien.

Een schending van het beginsel van “fair play” wordt niet aangetoond.

3.3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoekers met hun betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

3.3.5. Verzoekers maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.3.6. In de mate dat verzoekers in een derde onderdeel van het enig middel de schending van de formele motiveringsplicht opwerpen omdat er met geen woord wordt gerept over de belangen van de minderjarige kinderen, die in België school lopen en geen banden hebben met het land van hun nationaliteit, over de omstandigheid dat de intrekking van de arbeidskaart niet aan verzoekers kan worden verweten, over hun gezinsleven, over de afwezigheid van banden met het land van herkomst, de meerdere jaren wettig verblijf in België en hun tewerkstelling wordt gewezen op hetgeen hierna volgt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9, (*9bis*) en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verblijf van verzoekers niet wordt verlengd omdat eerste verzoeker niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden nu zijn arbeidskaart B op 10 november 2015 werd ingetrokken. Nu het verblijf van de partner en kinderen gekoppeld is aan de verblijfsmachtiging van eerste verzoeker hetgeen wordt beëindigd, wordt tevens ook hun verblijf beëindigd.

De motivering van de bestreden beslissing is toegespitst op de situatie van verzoekers. De bestreden beslissing betreft uitsluitend de intrekking van de A-kaart/ weigering verlenging tijdelijk verblijf omdat eerste verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, met name het voorleggen van een arbeidskaart. Het verblijf van tweede verzoekster en de kinderen werd toegestaan voor de duur van het verblijf van eerste verzoeker en daardoor nu ook beëindigd. Er dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog

niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Inzake de belangen van de kinderen en het gezins- en familieleven van verzoekers wordt verwezen naar de punten 3.3.7. tot en met 3.3.10 van dit arrest.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.7. Verzoekers voeren in een vierde onderdeel van het enig middel aan dat hun minderjarige kinderen niet zijn gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen hetgeen overeenkomstig artikel 22bis van de Grondwet in samenhang met artikel 12 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) wel had moeten gebeuren. Zij stippen aan dat de verwerende partij er van op de hoogte was dat zij vier minderjarige kinderen hebben.

Artikel 22bis, eerste lid van de Grondwet, waarnaar verzoekers verwijzen, voorziet dat elk kind recht heeft *“op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit”*. Verzoekers maken met hun beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing de integriteit van hun kinderen in het gedrang brengt. De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde artikel 22bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen, meer specifiek met de bepaling dat *“elk kind (...) het recht (heeft) zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan”*, dat *“elk kind recht heeft op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen”* en dat *“het belang van het kind (...) de eerste overweging (is) bij elke beslissing die het kind aangaat”*. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar *“(v)olgens een meerderheid in rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde”* (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/001, 4). Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen”* (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele Aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind *“de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn”* (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, *Parl.St.* Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging *“a priori geen significante wijzigingen in(houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen. (...) De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten / verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan.”* (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, *Parl.St.* Kamer 2007-08, nr. 175/005, 29-33). (Zie ook: RvS 17 juni 2013, nr. 9717 (c); RvS 29 mei 2013, nr. 223.630; RvS 27 december 2013, nr. 225.957).

Gelet op voorgaande bespreking en vaststellingen, blijkt niet dat verzoekers zich in het kader van huidige procedure dienstig kunnen beroepen op de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag of artikel 22bis van de Grondwet.

Artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“1. De Staten die partij zijn, verzekeren het kind dat in staat is zijn of haar eigen mening te vormen, het recht die mening vrijelijk te uiten in alle aangelegenheden die het kind betreffen, waarbij aan de mening van het kind passend belang wordt gehecht in overeenstemming met zijn of haar leeftijd en rijpheid.
2. Hiertoe wordt het kind met name in de gelegenheid gesteld te worden gehoord in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of een daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.”

Daargelaten de vraag of artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag rechtstreekse werking heeft, kan worden verwezen naar hetgeen hoger over de hoorplicht werd uiteengezet in punt 3.3.1. Nu verzoekers wisten dat zij tussen de vijftiende en de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning zich dienden te melden voor een verdere verlenging, konden zij alle gegevens meedelen die zij nuttig achtten en is er geen reden om aan te nemen dat hun kinderen afzonderlijk moesten worden gehoord.

Daarnaast wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen maatregel is in een procedure die de kinderen betreft. De bestreden beslissing betreft enkel een beslissing waarin vastgesteld wordt dat eerste verzoeker niet meer aan de voorwaarden voldoet die aan zijn verblijf werden gesteld en waarvan hij op de hoogte was: verzoeker wist dat hij een geldige arbeidskaart moest voorleggen. Nu verzoeker deze geldige arbeidskaart niet meer voorlegde, wordt zijn A-kaart ingetrokken/geweigerd zijn tijdelijk verblijf te verlengen. Het verblijf van de tweede verzoekster en de kinderen, dat afhangt van het verblijf van eerste verzoeker, wordt eveneens beëindigd.

Een schending van artikel 22*bis* van de Grondwet en artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoekers verwijzen naar de overwegingen in het arrest met nummer 194 388 van 26 oktober 2017 en werpen op dat gelet op deze overwegingen in de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM en artikel 22*bis* van de Grondwet schenden in samenhang met de artikelen 3, 4, 6 en 12 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissing indruist tegen de belangen van de minderjarige kinderen en dit ongeacht de directe werking van artikel 22*bis* van de Grondwet en de voormelde artikelen van het Kinderrechtenverdrag. Verzoekers stippen aan dat zij de mening zijn toegedaan dat het Kinderrechtenverdrag directe werking toekomt, zoals in Nederland het geval is. In dit verband wijzen zij op een artikel op de website www.inlia.nl “*Raad van State erkent directe werking kinderrechtenverdrag*” en op een uitspraak van de Raad van State van Nederland van 16 april 2013 met nummer 201211554/1/V4 (zie stukkenbundel verzoekers, stuk 8).

Verzoekers werpen op dat de bestreden beslissing geen enkele afweging maakt inzake de belangen van de vier minderjarige kinderen, die in België geboren en getogen zijn en school lopen in het Nederlands en geen enkele band hebben met het land waarvan zij de nationaliteit hebben. Verzoekers voeren aan dat eerste verzoeker en tweede verzoekster geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst gelet op hun verblijf gedurende tientallen jaren in Europa en meerdere jaren wettig verblijf in België. Verzoekers stippen aan dat zij sedert 1989 (eerste verzoeker) en 1999 (tweede verzoekster) in Europa wonen, hun ganse volwassen leven niet in Marokko hebben doorgebracht en het minstens zeer reëel is dat zij in Marokko nergens terecht kunnen zodat hun basisbehoeften en hun veiligheid wel degelijk in het gedrang zijn bij beëindiging van hun verblijfsrecht in België met als gevolg een schending van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen bevelen om het grondgebied te verlaten inhouden, zie ook *infra*, zodat de overwegingen uit het arrest met nummer 194 388 van 26 oktober 2017 niet automatisch kunnen worden getransponeerd naar de thans voorliggende zaak. Met betrekking tot artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag kan worden verwezen naar hetgeen hoger daarover werd uiteengezet.

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 3, 4 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Waar verzoekers er nog op wijzen dat de rechtspraak in Nederland een andere nuance heeft, wordt erop gewezen dat de Raad zich moet richten naar de rechtspraak van de Raad van State in België alvorens de rechtspraak van de Raad van State in Nederland te gaan bijtreden.

3.3.9. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In de mate dat verzoekers een vermeende schending van artikel 3 van het EVRM koppelen aan een terugkeer naar Marokko wordt erop gewezen dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij het bestaan van een familiaal en gezinsleven in België zou betwisten.

Verzoekers verwijzen naar de overwegingen in 's Raad arrest nr. 194 338 van 26 oktober 2017 en werpen op dat de thans bestreden beslissing geen enkele afweging maakt inzake de belangen van de kinderen, die in België zijn geboren en school lopen in het Nederlands in België en geen enkele band hebben met het land waarvan zij enkel de nationaliteit op papier hebben. Verzoekers laten gelden dat het beëindigen van hun “*verblijfsrecht*” een radicale breuk betekent met hun vertrouwde omgeving hetgeen dramatische gevolgen heeft zeker voor de minderjarige kinderen. Verzoekers voeren tevens aan dat ook eerste verzoeker en tweede verzoekster geen enkele band meer hebben met Marokko gelet op hun verblijf in Europa gedurende tientallen jaren waarvan meerdere jaren wettig verblijf in België. In dit verband brengen verzoekers ook schoolattesten van hun kinderen bij.

Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft (zie *infra*). Zoals reeds gesteld, betreft de bestreden beslissing enkel de intrekking van de A-kaart/weigering verlenging tijdelijk verblijf van verzoekers omdat eerste verzoeker op dat ogenblik geen geldige arbeidskaart kon voorleggen, wat een voorwaarde was voor de verlenging van het verblijf en wat door verzoekers niet betwist wordt.

Uit hetgeen hierboven gesteld werd en zoals uit de feitenuiteenzetting blijkt, staat momenteel de aanvraag van 14 december 2016 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet open en zijn de bevelen die werden genomen ten opzichte van verzoekers, vernietigd. Bij het nemen van een nieuwe beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zal de verwerende partij rekening moeten houden met het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 194 528 van 30 oktober 2017. Het staat verzoekers vrij om in het kader van hun nog openstaande aanvraag om

machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nogmaals op al deze elementen te wijzen.

Bijgevolg wordt in huidige stand van het geding, rekening houdend met het feit dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat en dat verzoekers' aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende is, geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

3.3.11. In ondergeschikte orde werpen verzoekers op dat zij ervan uitgaan dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, ondanks het opschrift in de bestreden beslissing: "*Weigering verlenging tijdelijk verblijf (met bevel om het grondgebied te verlaten)*".

In dit verband kan ook worden verwezen naar hetgeen de verwerende partij in de nota met opmerkingen uiteenzet: "*Volledigheidshalve herhaalt verweerder dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat, nu de bevelen om het grondgebied te verlaten afzonderlijk werden betekend aan de verzoekende partij én bovendien inmiddels werden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, om de reden dat de in casu bestreden beslissing nog niet aan de verzoekende partij was betekend.*"

De Raad stelt vast dat zowel verzoekers als de verwerende partij aanvoeren dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat niet moet worden ingegaan op het betoog van verzoekers in ondergeschikte orde gericht tegen een eventuele bevelscomponent van de bestreden beslissing.

3.3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET